

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Landstinget. № 55.

Tiende Session.

27de Møde.

Fredagen den 13de Noobr. Aften Kl. 6 $\frac{1}{2}$.

(Fortsat.)

B. Christensen: Jeg skal ikke opholde denne Sags Forhandling med mange Ord. Man maa vistnok være enig i, at denne Sag kan antages for at være omtrent uddebatteret. Imidlertid faldt der et Par Ytringer fra min ærede Nabo, som jeg for min Deel paa ingen Maade kan tiltræde. Det forholder sig neppe rigtigt, at der i det Forhold, som den foreliggende Lov omhandler, skulde med praktisk Nytte kunne henvises til den Recurs, Grundloven giver Borgerne til Beskyttelse hos Domstolene med Hensyn til Dyrighedernes Handlinger, og heller ikke kan jeg være enig med den ærede sidste Taler, naar han mener, at det skulde være stridende mod dette Things Værdighed, om det lod dette Forslag nyde Fremme, efterat det tidligere er forkastet. Jeg troer, at, hvad man end vil dømme om Forslaget, — og jeg for mit Vedkommende har erklæret baade her og andetsteds, at jeg ikke ganske deler den Vægt, mange af dets Venner lægge paa det, — turde der vel, naar det maa indrømmes, at det er en meget almindelig, meget stærk Mening i Folket, at der trænges til en sliq Forholdsregel, og naar det fremfor Alt foreligger som en Afendsgjerning, at man paa et andet Sted med en stor Fleerhed, efterat en Majoritet i dette Thing har udtalt sig derimod, desuagtet byder os den, være Opfordring til at spørge sig selv, ikke om, hvorvidt det kunde være værdigt eller ikke værdigt for dette Thing fremdeles at besatte sig

dermed, men om der dog ikke deels i Sagen selv, deels i Meningen om den og navnlig i dette Things særegne Sammensætning maatte være Opfordring til just at lade den nyde Fremme. Jeg er saa langt fra at troe, at Landstingets Værdighed vilde kunne lide ved at lade dette Lovforslag nyde Fremme, at jeg meget mere troer, at det Modsatte vilde være Tilfældet, at jeg meget mere troer, at den, der vil være omhyggelig for Thingets Værdighed, hvis man endelig skal see hen dertil i denne Sag, maatte votere for, at Sagen undergaves fornyet Overveielse og Behandling. I ethvert Tilfælde er min Mening i Realiteten om det foreliggende Lovforslag den, at det, saaledes som det nu er, om jeg maa bruge dette Udtryk, reduceret, er fra deres Standpunkt, som fra først af ikke have sympathiseret med det, saa uskyldigt og uskadeligt, at jeg virkelig ikke kan indsee, at, naar det dog maa antages, at en stor Mængde kyndige og agtværdige Dommere over Sagen lægge Vægt paa at faae den fremmet, man da ikke skulde kunne fremme den her.

Lehmann: Jeg skal blot til Fuldstændiggjørelse af det Par Ord, jeg ansøgte, tilføie, at, naar der tales om et Lovforslags Fremme, saa maa dermed forbindes et bestemt Formaal. Mener den ærede sidste Taler blot, at det f. Ex. skal gaae til anden Behandling, saa er det vistnok et meget underordnet Spørgsmaal; mener han derimod, at det skal fremmes til Lov, saa er det altsaa selve Realiteten, hvorom der er Tale. Der staaer jo ganske vist endnu det tilbage, at man muligens vel ikke troede, at man kunde tage Loven, som den staaer, men haabede f. Ex. giennem et Udvalg